

Gib

Šolsko leto 2017/2018

Letnik 20 – številka 3

Vsestranski Nik Škrlec

Kartice četrtih letnikov

DSport Federation

Igra prestolov

Spet je pomlad.
Nekateri slišijo travo,
kako raste.
Jaz slišim le,
da jo kosijo.

Nika Pinterič, 1. d

Kazalo

<i>Kazalo</i>	2
<i>S potovanji razširjamo obzorja</i>	4
<i>eREAL</i>	6
<i>Nagradna ekskurzija v Strasbourg - Evrošola</i>	8
<i>Novi Sad - kratek pobeg pred testi</i>	9
<i>Tekmovanja</i>	10
<i>Cvetke iz gimnazijskih klopi</i>	12
<i>Križanka</i>	13
<i>Izgubljena med maskami</i>	14
<i>Dijaki potujemo z Erasmus +</i>	16
<i>Naši mediatorji na Madžarskem</i>	18
<i>V vrtincu misli</i>	19
<i>Obrazi prihodnosti</i>	20
<i>V tretje gre rado</i>	20
<i>Vsestranski Nik Škrlec</i>	21
<i>Lutka</i>	22
<i>Obrazi s šolskih hodnikov</i>	24
<i>Na pol poti</i>	27
<i>Vaša Evropa, vaš glas (YEYS 2018) v Bruslju</i>	28
<i>Kdo pravi, da se med odmori samo jé?</i>	29
<i>Razredna športna velesila</i>	30
<i>Igra prestolov</i>	31

GIB – glasilo dijakov
Gimnazije Brežice,
šolsko leto 2017/2018
številka 3
letnik 20

ŠTEVILKO SO UREDILI
*Hana, Julija, Nika, Matic,
Ema, Tjaša, Maksi, Eva, Lucija,
Maša, Taja, Janja, Manca*

SODELAVCI
Alojz Konec, akad. slikar

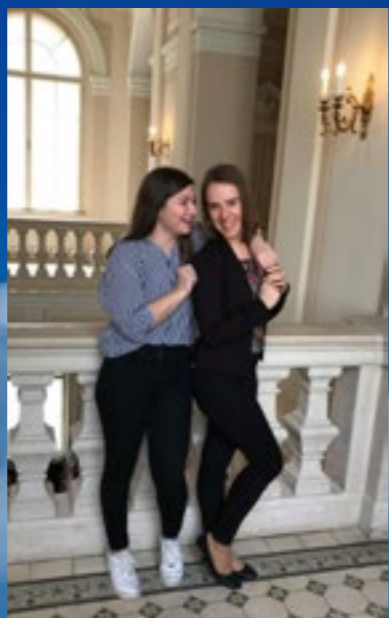
MENTORICI IN LEKTORICI
*Bernardka Ravnikar, prof.,
Mira Urek Jesenšek, prof.*

ODGOVORNA UREDNICA
Bernardka Ravnikar, prof.

GLAVNI UREDNICI
Julija Laznik, Hana Zupanc

RAČUNALNIŠKO OBLIKOVANJE
*Julija, Hana, mag. Gregor
Horžen*

TISK
Gofar d. o. o

Še čisto malo nam manjka, da zaključimo to šolsko leto. Poletje je že v zraku, misli so vedno manj zbrane in sonce že močno pripeka (no, v našem primeru je večino časa toča). Ekipa uredništva vam je pripravila barvitejši in zanimivejši GIB, ki vas bo v počitniškem duhu pospremil k težko pričakovanemu poletju. Upam, da ste vsi čim uspešneje dokončali šolsko leto in da se lahko sedaj brezskrbno podate v dva meseca čiste „uživancije“. Če pa se vam vse ni izšlo po načrtih, se ne „sekirajte“ preveč, raje se potrudite po najboljših močeh. Uživajte v poletju, zabavajte se in ne mislite na šolo (čeprav ste si rekli, da se boste že med poletjem začeli učiti – pa ja). Če pa vam bo kdaj dolgčas, se lahko mirne duše oglasite na Bizejskem, kjer boste vedno toplo sprejeti in po možnosti deležni še prave mini ekskurzije.

Hana in Julija

S potovanji razširjamo obzorja

Dijaki 2. b-razreda in še nekaj drugih srečnežev je šlo februarja na mednarodno izmenjavo v Italijo. Pokukala sem v njihove spise o doživetjih in bila presenečena. Zdi se, da so uživali v čisto vsakem trenutku in se kot razred še bolj povezali. Pa že tako veljajo za enega bolj povezanih razredov. V Italiji so preživeli res lep in poučen teden.

Na Gimnaziji Brežice imamo dijaki veliko možnosti za izmenjave. Sodelujemo z gimnazijami iz Srbije in Črne gore, dijaki 2. letnika pa smo se letos udeležili izmenjave s klasično gimnazijo iz kraja Pietradefusi na jugu Italije. V ponedeljek pred zimskimi počitnicami smo se zgodaj zjutraj odpravili na dolgo pot in po več kot dvanajsturni vožnji končno prispeli na cilj, kjer smo se spoznali s svojimi gostitelji in odšli k njihovim družinam. V Italiji smo preživeli pet dni. Vsak dan so nam pripravili zanimiv program; ogledali smo si Pompeje in Neapelj, poskusili pravo italijansko pico, en dan pa smo preživeli v šoli, kjer smo sodelovali pri pouku, ki je precej drugačen od našega v Sloveniji. Začne se ob pol devetih in po navadi traja le pet ur, vendar pa ga imajo tudi ob sobotah. Popoldneve in večere smo preživeli v družbi gostiteljev in tako spoznavali njihovo kulturo. V petek smo se poslovili od naših novih prijateljev in se s polnimi vrečami daril odpravili na pot domov. Hoteli smo si ogledati tudi Vezuv, a nam je na žalost vreme preprečilo načrte, zato smo si ogledali Monte Cassino.

Izmenjava v Italiji se mi zdi zelo zabavna in poučna izkušnja, zato jo priporočam vsakemu, ki se mu ponudi ta priložnost. Poleg številnih ogledov smo z Italijani stkali mnoga nova prijateljstva in spoznavali njihovo kulturo. So zelo sproščeni in prijazni ljudje. Že se veselimo jeseni, ko bodo Italijani prišli k nam in spoznali Slovenijo. Zanima me, če se bodo v enem tednu bivanja pri nas navadili na naš hitri življenjski ritem.

Tinkara Jene, 2. a

Ena izmed najpomembnejših vrednot je znanje, ki ga pridobivamo. Najprivlačnejša so zagotovo potovanja, zaradi katerih lahko na lastne oči vidimo, kakšne so

razmere po svetu, in si nabereмо nepozabne izkušnje. Dijaki 2. b razreda smo se na začetku šolskega leta razveselili novice, da bomo februarja odšli na mednarodno izmenjavo v Italijo. Teden pred počitnicami smo se z avtobusom zgodaj zjutraj odpravili proti majhnemu mestecu na jugu Italije, kjer so nas pričakali naši gostitelji.

Hana in Nika H.

Šele sedaj se zavedam, kako dobro je biti Slovenec. V ponedeljek, 19. 2. 2018, smo odšli proti kraju Pietradefusi. Po dolgi vožnji smo se le spoznali z družinami, ki so nas zelo toplo sprejele. Skoraj smo počili od preobilice hrane. Za razliko od Slovencev je pri Italijanih večerja najobilnejši obrok z več hodi in sladico na koncu.

Ob sladkem zajtrku pa smo bili presenečeni, saj tega nismo pričakovali. S sladko osnovo smo se odpravili proti Pompejem, Beneventu in Neaplju. Prav zgroženi smo bili nad umazaniam mestom, a smo tudi uživali v lepotah, ki jih mesto „sinjemodrih“ premore. Zadnji dan smo se poslovili od naših prijateljev in se odpravili na pot. Ostajamo v stiku in smo postali zelo dobri prijatelji.

Med drugim je bil to tudi prvi malo daljši izlet, ki se ga je udeležil skoraj cel naš razred. Dobili smo priložnost, da se med seboj še bolj spoznamo in povežemo. To smo lepo izkoristili ter se družili v vsakem trenutku. Pogovarjali smo se o našem življenju, dogodivščinah, pripetljajih izven šole in tudi o šolskih zadevah. V avtobusu smo „spoznavali“ glasbene okuse drug drugega, ko smo vsi skupaj prepevali razne pesmi. Seveda smo se povezali tudi kot bližnji prijatelji.

Alja in Julija

Najprej smo spoznali družine. Kaj kmalu smo ugotovili, da so zelo medsebojno povezani in verni kataliki. V šoli smo spremljali potek pouka, kjer je odnos med učencem in učiteljem drugačen, povezani so namreč zelo prijateljsko.

Znanje angleščine jim šepa, saj so vsi angleški filmi, risanke, oddaje sinhronizirane v italijanščino, še celo profesorji ne znajo angleščine. Večina Italijanov pa zna nemško, z znanjem nemščine smo našli še en način za sporazumevanje in komuniciranje.

Ko smo hodili po ostankih Rimskega imperija, sem začel ceniti znanje in veščine Rimljanov, saj so bili stavbe in vrtovi res izpopolnjeni.

Izmenjava je name naredila zelo prijeten vtis. Bila je ena najboljših izkušenj mojega življenja, in če bi lahko, bi ponovil to prijetno izkušnjo.

Marko Kostevc in Nik Norat

Naše potovanje se je začelo na mrzlo ponedeljkovo jutro, ko je prišel dan, na katerega smo se pripravljali in čakali celo šolsko leto. Že po uvodnih profesorjevih besedah sta avtobus napolnila glasba in veselje. Kulturno drugačna in raznolika Italija nas je prevzela predvsem s svojo bogato in dolgo zgodovino; v tem sklopu smo si ogledali Pompeje, prvi samostan in Trajanov slavolok. Posebna pa je tudi njihova prehrana, v kateri prevladujejo testenine in sladki zajtrki. Na krožniku vsakodnevno srečamo tudi mocarelo in pršut. Italijani so na svojo zgodovino in kulturno dediščino zelo ponosni, to pa se kaže na šolskem urniku, kjer prevladujejo predmeti, povezani z njihovo zgodovino, na primer grščina, latinščina, zgodovina Italije ...

Saša, Tjaša in Barbara

V GIGA gimnazijski galeriji Brežice je v četrtek, 24. 5. 2018, potekal vernissage prav posebne eksperimentalne dijaške likovne razstave eREAL. Za priložnostni kulturni program so dijaki iz 1. d-oddelka prispevali Pesmi o pametnem telefonu. Ta mini ciklus štirih tematskih poezij je s svojega telefona prebrala Zala Rostohar. Projektno nalogo in razstavno instalacijo je predstavil mentor projekta Alojz Konec, razstavo pa je svečano odprl ravnatelj Uroš Škof.

eREAL je eksperimentalna projektna likovna naloga iz srednjeročnega nacionalnega projekta Inovativna pedagogika 2017-2022, postavljena na ogled v času Tedna vseživljenjskega učenja TVU 2018.

Izhodišče predstavljata pametni telefon iz reciklaže in njegova resničnostna neodvisnost. Naloga je primarno likovna in sekundarno androidna. Dovoljeni so različni fotografski pripomočki: od magnetnih leč, selfie-sticka, telefonskega stojala, stativa, priložnostnih pripomočkov in različnih »downloadanih« aplikacij, izvzeti pa so vsakršna socialna spletna omrežja, pedagoški portali in vsa instant e-orodja. Pametni telefon je torej edino ustvarjalno orodje in edini prikazovalnik ustvarjenih likovnih izdelkov na tematiko Našega časa in razmišljanja o njem iz različnih miselnih izhodišč. Obstajajo edino v tej pojavnosti. Kaže resničnostno neodvisnost tega orodja.

Delali smo s svojimi delujočimi pametnimi telefoni, za prikazovalnike pa smo uporabili samo starejše telefone iz reciklaže. Sliko na njih odpira sam gledalec, kakor se na javnih prostorih ponekod uporabljajo tablični računalniki. Likovna teorija lahko kreativno in visoko estetsko vstopa tudi skozi orodje pametnega telefona. Resničnost, ki obstaja samo v telefonu in samo na njegovem ekranu, je specifična resničnost, ki jo lahko ustvarjamo, konzumiramo in delimo izključno fizično s telefonom. To je specifična resničnost, ki jo tukaj imenujem eRealnost ali eREAL. Neka razširjena in specifična resničnost v elektronski pojavnosti, vendar z vsemi zaznavnimi zakonitostmi likovnega iz kompaktne stvarnosti.

Vsebinska govorica tega optičnega motiva, jezik uporabljene likovne kompozicije snovanja in performativnost telefona v galerijskem socioprostoru, to je zgodba o našem času skozi kreativne osebnosti dijakov prvega a oddelka splošne gimnazije. Prvič in eksperimentalno, pilotno. Kakšne so njihove likovne povedi? Poglejmo z njimi, kako gledajo na svoj čas, na svojo dobo, na svojo realnost.

Mentor: Alojz Konec

Telefon je vražja stvar,
kdor ga ima, je car.
Tisti, ki ga nima,
ne ve, kaj je prima.

Telefon

Telefon je pravi pripomoček,
za marsikoga njegov otroček.
Lahko je tudi droga,
zaradi njega mami je nadloga.

Telefon je zamenjal koledar,
a to še ni prav velika stvar.
Telefon je zamenjal fotoaparata,
tako da zdaj slikati zna že vsak.
Postal je naša budilka,
ki je našega spanja morilka.
Edino, kar me skrbi, je to,
da vse skupaj predaleč bi šlo!
Kaj iz tega nastalo še bo?
S tem si belim glavo!
Če postal bo družina,
naše srce bo zamenjala kamenina!

Poznamo jih več vrst,
opravlja jih vse prst.
Nanje nalagamo programe,
pametne in razigrane.

Z njimi prijatelje spoznamo.
Uporabimo ga za različne klice
ali pa na facebooku prebiramo novice.

Lana Radej, 1. d

Klara Sagernik, Jernej Selak, Arne Lovše, 1. d

Oh, ta telefonija
postala prava je norija.
Al' bo Samsung al' bo jab'ka,
al' bo v' lki al' bo mali,
kaj rekli bodo vsi ostali?
Ampak res ta telefon
je pokvaril naš bonton.
Več se ne komunicira,
samo vsečke drugih zbira.
Malo mladih je ljudi,
ki ne bi ,skos' na telefonu b'li.
Pa še to: telefon, star komaj dve leti,
a lastnik že mora novega imeti.
Toliko škodljivega sevanja
lahko vodi do bolezni
in dolgotrajnega okrevanja.
Le kdaj bomo k pameti prišli?

Pravi prijatelji so zastoj

Celih 18 evrov si stal,
družba moja boš postal.

Čakam klic, sporočilo,
s tabo vse hitro bo minilo.

Kališ mi mir,
»na živce« mi greš,
v moji glavi povzročáš potres.

Spomnim se na čase,
ko nisi vse pozornosti zahteval zase.

Ne pustim, da kradeš mi svobodo,
pravi prijatelji vedno na prvem mestu bodo!

Maja Glogovšek, 1. d

Nika Pinterič, 1. d

Nagradna ekskurzija v Strasbourg - Evrošola

Evrošola (*Euroscola*) je projekt, pri katerem Gimnazija Brežice sodeluje že mnogo let. Kot je do sedaj že v navadi, se je tudi letos našim dijakom uspelo uvrstiti med tiste, ki bodo v Strasbourg udeležili mesta poslancev in za en dan tudi opravljali njihove naloge.

Za to nagradno ekskurzijo smo se morali dijaki 3.d-oddelka kar pošteno potruditi, a se je izplačalo. V soboto, 11. 11. 2017, smo v Ljubljani odpisali test iz gradiva o Evropski uniji, sodelovali na kvizu znanja, da smo do tam prišli, pa smo se morali že prej izkazati z izdelkom – naredili smo knjižico Evropska unija po naše. Sodelovalo je osemindeset šol iz celotne Slovenije, našima ekipama iz 3. a in 3. d pa je uspelo zasesti odlično prvo in četrto mesto.

1. DAN : Po nočni vožnji smo v sredo, 31. 1. 2018, prispeli v Strasbourg. Najprej smo si ogledali mesto, natančneje del mesta, ki se imenuje La petite France (*Mala Francija*). To je zgodovinska četrt, ki sodi na seznam Unescove svetovne dediščine, ima značilno bavarsko gradnjo hiš z lesenim ogrodjem, kar pa ni nič čudnega, saj sta si oblast Strasbourga v zgodovini

neprestano menjavali Nemčija in Francija. Povzpeli smo se tudi na vrh strasbourške stolnice Notre-Dame, ki je danes šesta najvišja cerkev na svetu (142 m). V prostem času smo lahko v mestecu preizkusili svoje znanje francoščine in značilno alzaško jed *tarte flambée*. Zvečer pa smo si ogledali Muzej moderne umetnosti, ki stoji v neposredni bližini hotela, v katerem smo bivali.

2. DAN: V četrtek, 1. 2. 2018, je bila od 8.00 do 18.00 na sporedu Evrošola v Evropskem parlamentu. Po varnostni kontroli in zajtrku smo zasedli mesta evropskih poslancev in začela se je prva seja. Po nagovoru treh upravnih uslužbencev Evropskega parlamenta se je vsaka šola predstavila. Iz Bruslja nas je po videokonferenci nagovoril evropski poslanec iz Slovenije Igor Šoltes, dijaki pa smo mu postavljali vprašanja. Med kosilom je potekal kviz Eurogame; to je kviz, v katerem se mora vsak povezati s še tremi dijaki druge narodnosti in odgovoriti na dvajset vprašanj, vsako v drugem jeziku. Eni izmed naših dijakov je uspelo priti celo v finale igre. Za tem so sledila manjša zasedanja, kjer smo razpravljali o različnih temah, na katere smo se pripravili že doma. Potem pa smo se ponovno zbrali v veliki sejni dvorani, kjer smo poročali o ugotovitvah in slišali tudi veliko svojih predlogov.

3. DAN: Na poti domov smo imeli v petek, 2. 2. 2018, pouk o Franciji in Nemčiji, saj smo si njune naravne enote lahko ogledali kar skozi okno avtobusa. Na kratko smo se ustavili in si ogledali Salzburg, Mozartovo rojstno mesto.

Naša največja nagrada pa je znanje, ki smo ga pridobili v tem projektu.

Katja Zobarič, 3. d

Novi Sad - kratek pobeg pred testi

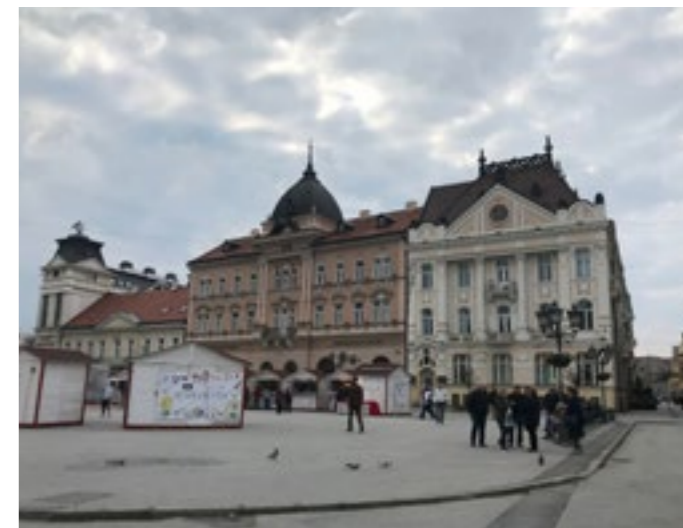
Na naši gimnaziji je ponudba ekskurzij in izletov zelo raznolika, zato se lahko vsak odloči za potovanje v kraj, ki ga najbolj pritegne. Sama sem se odločila za izlet v Srbijo, ki se mi je že od nekdaj zdela zanimiva država. Podobna, a hkrati tako različna od naše Slovenije. Potovanja v Srbijo sem se veselila že tedne pred odhodom. Kljub temu da smo v Novi Sad odpotovali le za tri dni, se mi je ta podaljšan vikend zdel ravno pravšnji za kratek oddih in „pobeg“ pred testi in spraševanji, ki jih v aprilu ni bilo malo. Že na avtobusu za Novi Sad je vladalo sproščeno in prijetno vzdušje. Imela sem dobro družbo, kar se mi zdi ključno za prijetno potovanje. Komaj sem čakala, da spoznam novo kulturo, vidim znamenitosti in poskusim njihove tradicionalne jedi.

Trije dnevi so minili, kot bi mignil. Videli smo veliko znamenitosti, vseč pa mi je bilo, da smo imeli tudi veliko prostega časa in da nam niso profesorji naložili preveč obveznosti. Za vodiča smo dobili prijaznega gospoda Ilijo, ki nam je nekoliko hudomušno, predvsem pa avtentično predstavil Novi Sad. Povedal nam je tudi številne zanimive zgodbe, zaradi katerih se nam bodo določene stvari še bolj vtisnile v spomin. Sama sem bila najbolj navdušena nad mogočno Petrovaradinsko trdnjavo, ki ponuja razgled na celotni Novi Sad. Poleti tam poteka tudi glasbeni festival Exit. Na vsakem koraku pa so nas spremljali prijazni in gostoljubni mimoidoči Srbi. Presenetila me je tudi njihova odprtost.

Nazaj domov v Brežice pa sem, nepričakovano, prišla z nekaj prijateljicami več. Na izletu sem se spontano „ujela“ z nekimi dijakinjami, ki jih prej sploh nisem poznala. Takšni izleti, pri katerih so pomešani vsi štiri letniki, so mi še posebej všeč, saj spoznaš „nove“ ljudi, ki to pravzaprav niso, le nikoli prej ni bilo priložnosti, da bi jih spoznal. S temi dekletki se družim še dandanes in vedno rade obujamo spomine na Srbijo ter načrtujemo skupne izlete v naslednjem šolskem letu.

Vsem bi priporočala, da se udeležijo kakšne podobne ekskurzije, saj lahko, pričakovano ali ne, doživijo izkušnje, ki bodo za vedno ostale v spominu.

Hana Zupanc, 3. a

Tekmovanja

Geografsko tekmovanje

Šolsko tekmovanje je potekalo januarja. Udeležilo se ga je 55 naših dijakov, 22 jih je osvojilo bronasto priznanje, in sicer: Anja Švajger, Rok Kvartuh in Nik Jeromel iz 3. c, Manca Simončič in Matija Preskar iz 1. b, Maša Radanovič, Tinkara Jene, Jedrt Jevševar, Samo Gajšak in Lina Buršič iz 2. a, Zala Rostohar iz 1. a, Živa Stegne, Anja Pavkovič in Aljaž Bratkovič iz 4. c, Tim Medved iz 4. b, Lenart Žinko, Nina Kunej, Julija Laznik in Eva Gramc iz 3. a, Sara Zofič in Tadeja Osojnik iz 1. d ter Barbara Štorman iz 4. a. Na področno tekmovanje, ki je marca potekalo v Novem mestu, se je uvrstilo najboljših 6 dijakov: Matija Preskar, Nik Jeromel, Aljaž Bratkovič, Anja Švajger, Tim Medved in Rok Kvartuh. Tam so Nik, Aljaž, Anja, Tim in Rok osvojili srebrno priznanje; Aljaž in Nik pa sta se uvrstila tudi na državno tekmovanje. To je aprila potekalo v Rušah. **Tako Aljaž kot Nik sta se tam odlično odrezala in osvojila zlato priznanje.**

Vsem tekmovalcem iskreno čestitava, zlasti nosilcema zlatega priznanja, saj veva, da sta v uspeh vložila veliko truda in časa.

Kemijsko tekmovanje

V soboto, 9. 6. 2018, je v Cankarjevem domu potekala slavnostna prireditev Zotkini talenti 2018. Najboljši učenci in dijaki so prejeli zlate plakete, osvojene na različnih tekmovanjih, ki so potekala pod okriljem ZOTKS v tem šolskem letu. Med prejemniki je bil tudi **Primož Bogner**, dijak 3. c, ki je prejel zlato Preglovo plaketo na tekmovanju iz znanja kemije. Tekmovanje je potekalo 5. 5. 2018 na FKKT v Ljubljani.

12. 3. 2018 je na naši šoli potekalo šolsko tekmovanje iz znanja kemije. Od 51 dijakov, ki so se udeležili tekmovanja, je bronaste Preglove plakete prejelo 11 dijakov. Prejemniki bronastih plaket so Anja Pavkovič iz 4. letnika; Anja Švajger, Primož Bogner, Julija Filipčič iz 3. letnika; Urban Učanjšek, Andraž Černoga iz 2. letnika; Veronika Kelher, Patrik Ganc, Maja Brečko, Luka Gorjan, Maja Glogovšek iz 1. letnika. Sedem najboljših tekmovalcev se je udeležilo državnega tekmovanja iz znanja kemije za Preglove plakete, to so: Anja Pavkovič, Primož Bogner, Julija Filipčič, Andraž Černoga, Maja Brečko, Luka Gorjan in Maja Glogovšek. Julija je na državnem tekmovanju osvojila srebrno Preglovo plaketo.

Cankarjevo tekmovanje

Tudi letošnje leto je šola sodelovala na tekmovanju za Cankarjevo priznanje, kar je dolgoletna tradicija in ponos naše institucije, saj poskušamo med drugim razvijati tudi bralne sposobnosti mladih, predvsem pa gojiti ljubezen do materinščine in knjige.

Z dijaki smo prebirali moderno slovensko literaturo in klasike svetovne književnosti 20. stoletja. Na šolskem tekmovanju je kljub strogemu kriteriju ocenjevanja bronasto priznanje osvojilo osem dijakov 1. in 2. letnika in ena dijakinja iz 3. letnika. Priznanja so prejeli Katarina Planinc, Lucija Arh, Nika Pinterič, Katja Resnik, Nika Zakšek, Maja Lužar, Zala Rostohar, Maša Suša in Eva Gramc.

Šest dijakinj se je uvrstilo na področno tekmovanje. S srebrnim Cankarjevim priznanjem se ponašajo **Nika Zakšek, Katja Resnik, Nika Pinterič in Lucija Arh.**

Vsem dobitnicam priznanj čestitamo; zahvaljujemo se tudi ostalim tekmovalkam, saj so s tem, da posegajo po dobrih knjigah, dokazali, da kultura branja ne zamira in da še vedno sodi med temeljne dejavnosti vsakega gimnazijca in izobraženca.

profesorja mentorja Ema Maček in Boštjan Špiler

Mateja Zorec Strnad, prof.

Matematično tekmovanje

V četrtek, 15. 3. 2018, je na gimnaziji potekalo šolsko tekmovanje iz matematike. Tekmovanja se je udeležilo 97 dijakov, in sicer 37 dijakov 1. letnika, 20 dijakov 2. letnika, 20 dijakov 3. letnika in 20 dijakov 4. letnika. Bronasto priznanje je osvojilo 31 dijakov, 4 najboljši pa so se udeležili državnega tekmovanja.

Prejemniki bronastega priznanja:

Marko Obradović (1. a), Luka Gorjan (1. a), Jošt Bibič (1. a), Tit Kvenderc (1. d), Lea Petretič (1. c), Maja Brečko (1. a), Lucija Ogorevc (1. a), Maja Glogovšek (1. d), Žiga Bratanič (1. a), Lana Radej (1. d), Zala Rostohar (1. a), Manca Simončič (1. b), Urban Učanjšek (2. a), Andraž Černoga (2. a), Aleksander Bajc (2. a), Kristan Kek (2. c), Gašper Žmavc (2. b), Nik Narat (2. b), Nika Pavlič (2. c), Primož Bogner (3. c), Nik Rantah (3. b), Lenart Žinko (3. a), Nik Jeromel (3. c), Rok Kvartuh (3. c), Gal Resnik Poljašević (3. d), Filip Cvetko (4. c), Tim Medved (4. b), Valentina Zlobko (4. a), Janko Vizjak (4. b), Tadej Martinčič (3. d), Urša Jurečič (4. d)

V soboto, 21. 4. 2018, je na Šolskem centru Novo mesto potekalo državno tekmovanje iz matematike, na katerega so se uvrstili tudi 4 dijaki naše gimnazije.

Vsi naši dijaki so se odlično odrezali, saj so vsi osvojili srebrno priznanje.

Prejemniki **srebrnega priznanja** (na državni ravni):

Primož Bogner, 3. c, Filip Cvetko, 4. c, Tim Medved, 4. b, in Luka Pesjak, 4. a

Vsem prejemnikom priznanj iskreno čestitamo!

Za aktiv matematikov

Barbara Valentinčič Barlič, prof.

Športna gimnastika

Posebna zahvala velja našim maturantom, ki so štiri leta nastopali v šolskih ekipah na državnih prvenstvih v športni gimnastiki, akrobatiki in gimnastiki ter dosegali lepe rezultate.

To so Erik Štromberger, 4. a, Lenart Voglar, 4. b, Janko Vizjak, 4. b, Tjaž Prah, 4. b, in Aleksander Kunst, 4. b;

pri dekletih pa Hanah Pevec, Tjaša Vretič, Živa Bezjak, vse iz 4. b, in Ana Bedek, 4. c.

Pogrešali vas bomo!

Utrinek z letošnjega državnega prvenstva v športni gimnastiki, 17. maja 2018 v Brežicah

Fantje so stali na zmagovalnih stopničkah in osvojili 3. mesto, dekleta pa 5. mesto.

Obema ekipama čestitamo.

Mentorica Zdenka Senica Grubič, prof.

Cvetke iz gimnazijskih klopi

'INOVATIVNOST' DIJAKOV pri pouku angleškega jezika pri prof. Jaklič (šolsko leto 2017/18)

I like sea food, specially the shelves.

My father is pušing and my mother is pušing. (*Dijak je želel povedati, da oba od njegovih staršev kadita.*)

This shirt is thirty.

It was a four hods meal.

I meat my cousin every day.

The soup must bee heated. (*čebela???*)

The Isle of Lohan is produced by 700 people.

The symptoms of homesick are very similar to those of stomach flu: vomiting, diarrhoea...

NIČ SLABŠE NAM NE GRE PRI USTVARJANJU NOVIH BESED:

knolage, zadidas, gartner, choophers, avrige, cuz, Thuestay, comparasent, absolute, pronoust, Presnt prfect, questionst

Zbrala in uredila: Karmen Jaklič, prof.

Biološke »cvetke«

– rastline ne dihajo,

– volkovi v Sloveniji so izkrceni,

– biomasa je 0,2 hektarja,

– močerad v nevarnosti spremeni barvo,

– osnovni ženski spolni hormon je testosteron,

– mesojeda rosika ima usta in zobe, in ko v usta sede žuželka, jih zapre; zobe ima tudi za obrambo; uporablja mimikrijo, da se skriva med druge rastline in laže ujame muho (*Nekdo preveč gleda risanke ...*)

Cvetke profesorice Šekoranja Špiler

Profesorica: „Kaj veže Avstrijsko cesarstvo in Ogrsko kraljestvo v eno državo?“ Dijak: „Vežaj!“

Profesorica: „V kateri ruski pokrajini je Stalin zgradil največ gulagov?“ Dijak: „Siriji.“

Profesorica: „Kaj v zgodovini pomeni trojanski konj?“

Dijak: „Računalniški virus.“

Kaj vse smo se letos naučili pri slovenščini?

trivialna književnost – se je razvila v času šolanja na trivialkah

– je po navadi v več delih (največkrat treh)

– književnost, ki povezuje več tematik, ko jo beremo, moramo bolj razmišljati in povezovati

– npr. trije romani, ki so lahko nadaljevanje drug drugega ali pa imajo vsak zase novo zgodbo (npr. Gospodar prstanov)

Salomon – je bil kralj, ki je vsako noč spal z drugo žensko

Mojzes – je bil Jezusov oče, želel je imeti otroke z Marijo, vendar jih nista morala imeti

Noe – povezan z vesoljskim potopom

oznaka Lk 15,8 – standardizirana kratica v SSKJ

Vulgata – zgodba z biblijsko vsebino, ki ni bila sprejeta v tempelj

driblati – pomeni nekaj delati, se s tem dolgo ukvarjati

oditi v krtovo deželo – pomeni oditi spat

stopica – podpomenke besede so les, kamen, plastika

Tudi pisatelji so napisali nova književna dela, čeprav so že mrtvi: Vodnik je napisal roman Deseti brat, Jurčič Na klancu, Bevk povest Martin Krpan ...

Kemija

Pri testu je dijak, ne da bi premislil, pisal, da so med molekulami *orientalske sile*. Še po popravi, da so to *orientalske sile*, je vztrajal pri svojem.

Profesorica: Poimenuj spojino MoS₂

Dijak: Morska diskovozveza.

KONCEPTNI LIST

Večinoma ostane prazen, bel in nepopisan, pri kom s čačkami porisan, pri kom s težkimi besedami obtežen, zelo kmalu postane nezaželen.

Večinoma pristane tam, kjer noče, čeprav zraven drugih listov biti hoče.

Med ognjenimi zublji mu je vroče, zato konceptni list se bridko joče.

Vedno tu je, ko ga „rabiš“, pripravljen, da nanj takoj pozabiš.

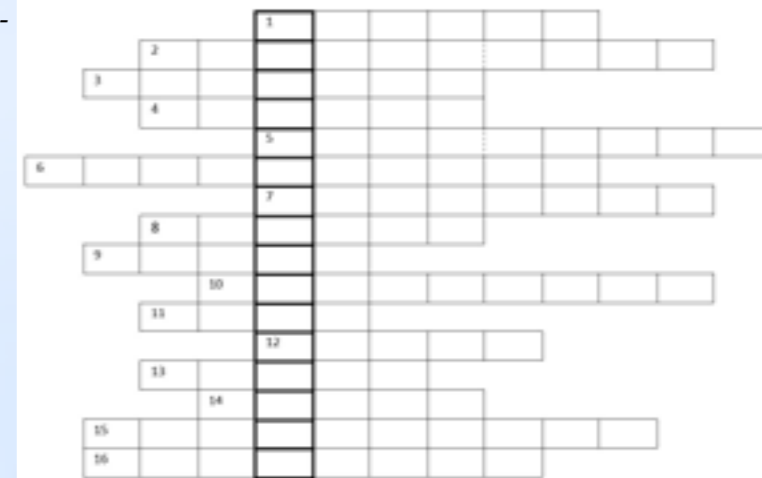
Se že navadil je revež vsega, zato se zaveda dejstva tega.

Konceptni list, zdaj že dobro se pozna, si opazil, koliko skupnega imava?

Vse za druge bi dala, na koncu pa sama ostala!

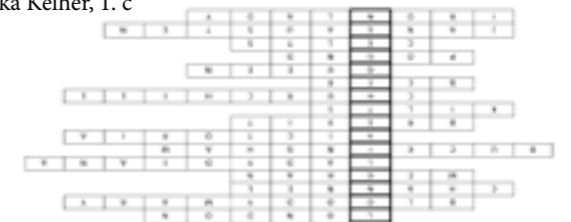
Ž. P.

Križanka

1. The capital of England is _____.
2. Mary I, first queen of England and Ireland, was also known as _____.
3. An undersea tunnel that connects France and the United Kingdom is called _____ Tunnel.
4. In May 2018 there was a royal wedding between Prince Harry and _____.
5. _____ was the first wife of Charles.
6. Queen Elizabeth II lives in the _____ Palace.
7. Queen _____ had a controversial relationship with an Indian.
8. The withdrawal of the United Kingdom from the European Union is called _____.
9. In Scotland men wear _____.
10. _____ led Britain to victory in the Second World War.
11. Traditional alcoholic english beverage is _____.
12. A member of a british group called _____ was Freddie Mercury.
13. The official currency of the United Kingdom is _____.
14. People that inhabited the British Isle in the Iron Age are _____.
15. _____ wrote Sense and Sensibility, Pride and Prejudice and many others.
16. English prime minister Margaret Thatcher was also known as _____.

Veronika Kelher, 1. c

Izgubljena med maskami

Hodim po ulici. Videvam neznane ljudi, ki hitijo po vsakdanjih opravkih, se utapljujejo v lastnih težavah in imajo vsak dan znova nadeto masko. In nato pridem v mesto z resničnimi maskami. V mesto zaljubljenec, gondol in potapljačega se sveta.

Skozi okno ladje opazujem, kako se počasi približujemo mestu, ki se na vse pretege oklepa svoje preteklosti. Na nobeni stavbi še ni posledic današnjega sveta in tudi sama se počutim kot baročna dama. Kot uročena stopim z ladje in skušam vsrkati vsak pogled, vsako podrobnost in vsak košček mozaika, ki sestavlja sliko pred menoj. Z enim ušesom poslušam vodiča, ki nekaj neutrudno razlaga, ne meneč se za to, da ga nihče ne posluša. To bi bil eden od trenutkov, ko bi preprosto moral utihniti, saj že same stavbe povedo dovolj. Za vsemi temi stoletnimi zidovi se skrivajo ljudje, ki so vsa ta leta z golimi rokami ščitili in ljubili to mesto ter živeli zanj. Za Benetke.

Po nekaj minutah moje sanjivosti prispemo na trg sv. Marka. Kar zvrtil se mi, ko se zazrem v nebo in zagledam zvonik. Vse je tako mogočno in veličastno. Počutim se tako majhno. Kako se šele morajo počutiti ljudje, ki se vsak dan mimo te stavbe sprehodijo v službo. Opazujem golobe, ki mirno preletavajo nebo in čakajo, da nas opozorijo na prihajajočo nevarnost. Malo se mi zasmilijo, ko tako preplašeno tavajo po trgu – otroci jih plašijo ter se podijo za njimi, starši jih preganjajo zaradi strahu, da bi se kaj zgodilo njihovim otrokom, premočno napudrana ter nadišavljena babica pa jih s palico odriva, ker se ji zdi, da te prhutajoče živali prenašajo nalezljivo bolezen. Sežem v nahrbtnik in iz njega vzamem kos kruha, odtrgam košček ter se namenim proti tem nedolžnim živalim. Takoj zaslišim, kako nekdo zakliče moje ime, vidim, kako vsi strmijo vame, ter čutim, kako moja lica postajajo rdeča. Po nekaj sekundah mojega nelagodja mi vodnik reče, da golobov ne smeš hraniti, saj je to prepovedano. Sicer se mi to zdi totalno nepravilno, a vseeno raje ostanem tiho. Kot bi mignil, pospravim svojo malico nazaj v nahrbtnik in upam, da so na ta dogodek že vsi pozabili. Sicer se še vedno utapljam v svoji sramoti, a se vseeno premaknem naprej.

Ne spomnim se več, kaj vse smo si še ogledali, saj so se mi nebesa odprla v trenutku, ko nam je vodič rekel, da imamo dve uri prostega časa in si lahko še sami ogledamo mesto oziroma med vrsticami povedano – da se nas čim prej znebi in nam pusti, da oropamo najbližje trgovine s spominki.

Z družino se odpravim po ulici, strmim v izložbe in občudujem vse maske, ki brezsravno zrejo vame. Zdi se mi, kot da vidijo skozi mojo dušo in me opazujejo. V tistem trenutku se počutim še manj prijetno kot prej med golobi. Misel, da me nekdo opazuje in ocenjuje, me tako globoko razjeda in straši, da se mi naježijo vse dlake na telesu. Počutim se prosojno, brezbarvno, prozorno. Opazujejo me namreč tisti, ki so tudi sami brez duše in svojo temno stran zamaskirajo s perjem, barvami in bleščicami. Kot da je še kaj hujšega od prikrivanja temne plati osebnosti. Vsakič znova se jim želim upreti in jim pogledati v oči, a vedno me ustavi nevidna sila, zaradi katere se obrnem stran. A še preden odhitim, se mi pogled ustavi na prav posebni maski. Visi na steni, obkrožena s cvetjem. Izžareva prijaznost in milino. Če bi si jo ogledala поблиže, bi lahko uzrla vsak poteg čopiča in vsako kapljico barve. Nato se obrnem, a z vsake strani se mi približujejo prikazni iz mojih najhujših nočnih mor. Vsaka strašnejša od druge, vsaka veličastna na svoj način, a v tistem trenutku lahko le razmišljam, kako bi jim pobegnili. Ves svet se ustavi, vse utihne in slišim lahko le glasno razbijanje svojega srca. Okoli mene so neznanci, ki se mi nasmiljajo, čeprav si jaz nasmeha ne morem nadeti na obraz. Potem pa iz množice stopi deklica, manjša od mene. Nosi tisto masko iz izložbe. Moja masko. Ponudi mi roko in reče: »Manca, pridi.« Sicer se najprej vprašam, kako pozna moje ime, a me njena maska prepriča, da ji podam roko. Popelje me stran od ljudi. Zaupam ji in kmalu me pripelje do staršev. Deklica si sname masko. Zagledam znan obraz svoje sestrice Anike. Podari mi svoj najlepši nasmeh. Ati mi reče: »Videli smo, kako si si jo ogledovala, zato smo ti jo kupili.« Vsa presrečna mu stečem v objem. Nato pa roke ovijem tudi okoli Anike.

Tako smo ugodili vodiču: zapravili ves denar in mu izginili izpred oči za dve uri. Ne morem reči, da smo ju izkoristili do potankosti, a mi ni žal. Ni mi žal, da sem videla tiste maske. Kajti če ne bi bilo njih, ne bi nikoli spoznala, kako je, če hodiš v službo po tej poti. Kako je, če vsak dan videvaš neznanca, ki se skrivajo za bleščočimi podobami in prikrivajo svoj pravi jaz. Nosijo maske in prav ničesar jih ni strah. Zato je masko nosila tudi Anika.

Manca Simončič, 1. b

EDINO ŽIVLJENJE

Kaj je življenje?
Le čas, ki beži,
ali prostor,
ki se neusmiljeno vrti?

Živimo le enkrat,
ne drugič, ne tretjič.
Ni drugega poskusa,
ni besede naslednjič.

So vzponi in padci,
porazi in zmage.
Nikjer ni pravil,
a izkušnje so drage.

Nič ne pridobimo,
če se smilimo sami sebi.
Ne zanašaj se na osebe,
ki niso ob tebi.

Uživajmo življenje,
dokler je še čas,
ter pokažimo svetu
svoj pravi obraz.

Bodimo pogumni,
ne ozirajmo se nazaj.
To je naša prihodnost,
to je naš značaj.

MARIONETE

Svet je poln.
Poln ljudi.
Vsi nekam strmijo,
a v duši gorijo
kot voda, ki nikoli ne presahne,
kot ogenj, ki nikoli ne izdahne.

Ljudje so igrače.
Igrače za velike.
Z njimi se igrajo tisti,
ki v duši niso čisti.

Imajo kamen namesto srca,
so kot jezero brez dna.

Niti sveta
so v rokah velikih.
Velikih denarnic, velikih telebanov,
majhnih src, majhnih možganov.
A upanje ostaja v srcih ljudi,
tistih, ki živijo ob gori laži.

Manca Simončič, 1. b

Dijaki potujemo z Erasmus +

Zvočne izkušnje s Portugalske

Naša pot se je pravzaprav začela z vprašanjem: „Imaš rada glasbo ali ne? Si samouk ali hodiš v glasbeno šolo?“ Tako smo bila glede na štiri stališča izbrana štiri dekleta, vsaka iz enega oddelka prvega letnika Gimnazije Brežice. Priprave na teden daleč na zahodu Evrope so se začele v februarju, saj smo na pot odrinile že čez dober mesec.

Napočil je dan naše velike odprave. 5. marca smo se štiri navdušena dekleta in profesorja g. Konec in ga. Senica odpravili proti letališču v Zagrebu. Ker do Portugalske ni mogoč direkten let, se je naša pot zavlekla do poznih večernih ur. Med dolgo in naporno potjo so začeli nastajati zametki našega prijateljstva. Mednarodne stike z drugimi člani smo vzpostavili že ob prihodu v hotel v zgodnjih jutranjih urah. Cel teden smo se družili z otroki in njihovimi mentorji iz Turčije, Poljske, Estonije in Portugalske.

Kot je bilo mogoče razbrati že iz uvoda, je bila tema celotnega tedna glasba. To pomeni, da so nas vsak dan čakale glasbene delavnice in vse bolj in bolj smo spoznavali Portugalsko tudi skozi glasbo. Vse to sta nam omogočili portugalski mentorici Helena in Magda, ki sta se trudili, da bi čim bolj spoznali Portugalsko in da bi vsi začutili njen pravi utrip. Vsaka država je predstavila tudi svojo kulturo, narodno nošo in ples ter tradicionalno hrano.

Večino časa smo preživeli v prečudovitem mestecu Fundão. To je majhno mesto v osrčju Portugalske z dolgo glasbeno zgodovino. Ljudje se ob priložnostih zbirajo in skupaj plešejo in igrajo na doma narejena glasbila. Tako smo spoznali tudi, kako je lepo in naravno bogato portugalsko podeželje.

Vsak dan smo se odpravili na kakšno okoliško osnovno šolo, obiskali pa smo tudi konservatorij za glasbo. V osnovnih šolah smo lahko videli, kako je Portugalcem bistveno pomembnejša ljubezen kot pa kakršna koli materialna dobrina. Vdihavali smo svež gorski zrak in občudovali gore, prekrite s snežno odejo.

Zadnji dan nas je čakal tudi izlet v Porto, v čudovito mesto s prav posebnim pridihom. Občudovanja vredna je njihova sredozemska barvna arhitektura. Zelo cenijo tudi svojo zgodovino. V živo pa je še lepši znameniti most v Portu, imenovan Dom Luis, s katerega je dih jemajoč razgled na okolico.

Portugalska je ena izmed lepših držav sveta, vredna obiska. Ljudje so zelo mirni in ne podležejo stresu. Že kultura se popolnoma razlikuje od slovenske, razlika v kulinariki pa je še veliko večja.

Veliko se je dogajalo in ustvarili smo nepozabne spomine. Del naših src bo za vedno ostal na Portugalskem. Vsi smo se stežka in objokanih obrazov ločili drug od drugega.

Vsa zahvala gre projektu Erasmus+, najbolj pa smo vsa štiri dekleta hvaležna profesorjema Alojzu Koncu in Zdenki Grubič, ki sta nas bila pripravljena popeljati tako daleč.

Leja Lopatič, 1. b, Gimnazija Brežice

ERASMUS+ KA1 mobility

V četrtek, 19. 4. 2018, smo na Gimnaziji Brežice partnersko iz projekta Erasmus+ KA1 gostili profesorje, psihologinjo in ravnatelja srednje šole Sehit Yurdakul Alcan iz turškega mesta Tarsus ter organizacijsko osebje neformalnega učnega centra VitaTiim in centra za učenje odraslih Vestifex iz estonskega mesta Narva.

Projekt se skozi svoj naslov vsebinsko osredotoča na dostop študentov s težavami v neformalnem izobraževanju skozi ustvarjalno dramo. Teden dni so bivali in se izraževali v Sloveniji, mi pa smo prispevali enodnevni sklop: Poučevanje skozi umetnost.

Naš program je bil zelo pester:

- dobrodošlica s kratkim kulturnim programom,
- predstavitev razstave Red carpet maturantke Lane Škrlec,
- ogled naše šole za primerjavo z njihovimi,
- moderirana strokovna razprava njihovih in naših učiteljev ter estonskega osebja,
- aktivna asistenca pri pouku »Kreativnost in informacijska tehnologija«,
- asistenca pri rednem predmetu umetnosti »Kreativne šablone«,
- aktivna asistenca pri modularnem predmetu umetnosti »Risanje človeške figure«,
- asistenca na vaji gimnazijskega MeMPZ pevskega zbora.

Sodelovalo nas je enajst profesorjev in osem dijakin in dijaki pri rednem pouku. Skupaj smo ustvarili nepozaben ustvarjalni dan Erasmus+ KA1 projekta, saj so nas gostje zapustili vidno zadovoljni.

Alojz Konec

Erasmus+ Poljska

V nedeljo, 6. 5. 2018, smo se gimnazijci prvih letnikov Gimnazije Brežice in spremljevalca, prof. Alojz Konec in prof. Nika Ogorevc, zbrali na avtobusni postaji pred gimnazijo, kjer nas je pričakal kombi, s katerim smo se odpeljali do letališča v Zagrebu. Tam smo se vkrcali na letalo. Za vse je bila izkušnja nepozabna, saj smo vsi prvič leteli.

Ob prihodu v Varšavo smo se srečali s prijatelji iz Turčije, s katerimi smo se skupaj odpravili proti hotelu. Bili smo izčrpani, tako da nam je spanec še kako dobro del. Naslednje jutro smo se po okusnem zajtrku odpravili v hotelsko avlo, kjer smo se ob raznih igrah lahko bolje spoznali. Po končanih aktivnostih smo se odpravili v bližnjo šolo za otroke s posebnimi potrebami, kjer smo lahko videli, kako ustvarjalni znajo biti ti zlati sončki. Sodelujoči so se predstavili z raznimi plesi, Slovenci pa smo pripravili skeč. Sledil je tudi ogled študentskega doma za obiskovalce te šole, po katerem nas je vodila simpatična nuna, seveda pa ne smem pozabiti na mednarodno večerjo, na kateri smo poskusili razne delikatese posameznih držav. Naslednji dan se nam je pridružila gospa, ki nam je približala teater velikih lutk. Potem pa je sledila še plesna delavnica. Ko smo se pošteno najedli, je sledilo še snemanje gledališke predstave, za tem pa težko pričakovan disko večer.

Naslednje jutro smo si ogledali muzej znanega pianista Chopina v Varšavi, potem pa smo imeli čas za nakupovanje. Obiskali smo tudi palačo znanosti in kulture ter muzej lutk. Prihodnji dan je sledil ogled parka iluzij in druženje v naravi, kjer smo se učili turški ples, pekli klobasice na ognju in prepevali razne pesmi, izdelali pa smo si tudi spominek iz sena (petelina).

Sledil je še zadnji dan našega druženja. Ta dan smo si ogledali gledališče v Varšavi ter stari del mesta. Po prihodu v hotel smo imeli poslovilno večerjo, za presenečenje pa je poskrbela poljska glasbena skupina. Plesali in zabavali smo se do polnoči, nato pa je napočil trenutek slovesa. Še zadnjič smo se objeli, naredili nekaj fotografij in se poslovili.

Lara Volčanšek Koprivnik, 1. c

Naši mediatorji na Madžarskem

Moji vtisi z Madžarske

V Sloveniji imamo velike težave že s privabljanjem starejših volivcev na volitve in referendum. Po navadi se jih udeleži slaba polovica. Lahko si le mislimo, koliko odstotkov mladostniških upravičencev, dijakov in študentov se zanima za politiko, kaj šele, da se odpravi na volitve. No, pri naših budimpeških vrstnikih je situacija drugačna. Že prvi večer, ko sem prispela k svoji gostiteljici Lili, je beseda hitro nanesla na madžarski politični sistem. Vse se je začelo z vprašanjem, ali vem, kakšna je kaj politika na Madžarskem, in končalo z njenim vljudnim nasmeškom: »Nočem te moriti, ampak želim, da ljudje vedo, da na Madžarskem demokracija tone.« Cilj večine vrstnikov, s katerimi sem se pogovarjala, je preseliti se v tujino. Seveda je tako le v Budimpešti, kjer so dostopni tudi mediji, ki niso v predsednikovi lasti. Takrat sem se zavedela, da je Slovenija kljub vsemu raj, kar navsezadnje kaže tudi volilna udeležba; saj če bi si Slovenci želeli sprememb, bi bil zgoraj navedeni odstotek veliko višji, kajne?

Eva Gramc, 3. a

V sredini februarja smo se vrstniški mediatorji v okviru projekta Erasmus+ »Challenging Conflicts in Schools« iz Brežic podali v Budimpešto. Dijaki iz Slovenije, Estonije, Avstrije in Portugalske smo prebivali pri družinah svojih madžarskih vrstnikov. Spoznavali smo njihovo kulturo, običaje, kulinariko in si ogledali znamenitosti glavnega mesta naših sosedov.

Na privatni alternativni gimnaziji smo spoznavali načela dobre komunikacije, preizkušali smo se z igrami vlog, kjer smo simulirali različne primere sporov, in se pogovarjali o izvajanju mediacije.

Poleg izmenjave izkušenj na področju mediacije, pridobivanja novih izkušenj pri reševanju konfliktov, ki jih bomo v življenju zagotovo potrebovali, smo spoznali nove prijatelje in se srečali z njihovimi izkušnjami.

Čas, ki smo ga preživeli skupaj, je neprecenljiva izkušnja, ki nas bogati in večja naša obzorja. Poleg pridobivanja novih znanj in izkušenj pri reševanju konfliktov s pomočjo mediacije sem spoznal dijake s podobnimi interesi, prav tako pa sem se pri svoji gostiteljici Anni in njeni družini počutil nadvse dobrodošlo, saj so me sprejeli kot člana svoje družine.

Sodelovanje v projektu je zagotovo obogatilo moje znanje, tako na področju mediacije kot komunikacije v angleškem jeziku. To je bila izkušnja, ki bi jo z veseljem še kdaj ponovil!

Aljaž Arh, 2. b

V vrtincu misli

I.
Nezavedno sediš
(drhtiš?)
z zaprtimi očmi strmiš ...
Kje je sploh smisel?
Obraz - zopet kisel.

Več se ti ne da.
Je bila ta pot prava?
Šel bi samo spat
- izmučena sem -
nočeš več le mrmrat.

Spet solze?
Nikdar se ne smejiš,
z lažnim veseljem ljudi miriš.
V kaj si se spremenil? Se še počutiš kot ti?
Pošast - nemoralna, sebična - družba jo želi.

Dnevi ... se vlečejo noči.
Čakaš nekoga (spet čakaš?), da te reši.
Bo sploh kdaj dojel -
(je že?)
njega pa ni.

Odločitve - prelagajo nate vsi.
(Čemu?)
Žrtve igrajo, igrajo laži.
Jaz le čakam -
(tebe čakam?)
Njega več ni.

In mene? Tudi mene ni.

II.
Slišim korake.
Ena ... vzdih.
Dva ... izdih.
Gledam oblake.

Minljivost je neskončna,
Utrip srca,
zlom duha -
neskončno ni minljivo.

Kolesje v času ...
Zapreš oči,
te še duši?
Vse se ustavi.

Ni več oblakov.
Sanje so odšle.
Skrbi -
oddaljevanje korakov.

III.
Bolečina
- kot aprilskega dežja modrina -
da nihče zares ne ve.

Pšenična stebelca drhtijo,
ob uspavanki vetra zaspijo,
pesem miru šepetajo,
soncu ljubezen dajo.

Vmes raste mak -
Ti si tak:
vabljivo žariš,
sanjavo dišiš ...

Toplina
- kot majskega neba belina -
sega globoko v srce.

IV.
Cvet.
- Rumena sredica.
Zelen list.

- Mladost?
Tako lepo diši.
- Ti dišiš.

Je pomlad?
- Skoraj poletje.
Zaklad?

- Mavrica.
Kje?
- Ti. Ti si mavrica.

Lahen vetrič, tisoč ivanščic, en tren ...
- Kot junijsko sonce žariš.
Ljubim tvojega smeha zven.

- Mavrica.
Jaz?
- Ko me gledaš, tvoj obraz.
Spet sanjaš.
- Poletje.

Tjaša Antolovič, 3. a

Obrazi prihodnosti

V torek, 17. 4. 2017, smo se dijaki Gimnazije Brežice skupaj z mentorico prof. Bernardko Ravnikar udeležili zaključnega srečanja Obrazov prihodnosti. Obrazi prihodnosti je projekt časnika Dnevnik, v sklopu katerega smo sodelujoče šole nekaj mesecev pripravljale novinarske prispevke, ki so bili objavljeni v časopisu in na spletu. Letos je bila naša tema Pozor, mladi na cesti. Zaključna prireditev je potekala v Lutkovnem gledališču Ljubljana, kjer smo vsi udeleženci projekta prejeli priznanja, šole pa plakete. Nato je sledil sprejem pri predsedniku države gospodu Borutu Pahorju. Sprva smo prisluhnili pogovoru z Nobelovo nagrajenko Širin Ebadi, ki nam je dala kar nekaj modrih življenjskih nasvetov. Širin Ebadi je borka za človekova pravice in avtorica 14 knjig.

Na koncu je spregovoril tudi predsednik sam. Sledilo je še slikanje in ogled razstave fotografov Dnevnika To, kar so videli. Za nami je prijetna in poučna izkušnja, ki je ne bomo kmalu pozabili. Zagotovo bomo k sodelovanju v projektu zopet pristopili naslednje leto.

Taja Kukavica, 1. c

Objavljamo dva prispevka, ki smo ju ustvarili v projektu Obrazi prihodnosti.

V tretje gre rado

Eden najtežjih izpitov v življenju zame, gimnazijko, ki mora imeti vse napisano in narisano, kako deluje črno na belem, je izpit za avto. Tehnika ni bila nikoli moja stvar. Trije pedali, šest prestav, kup opozorilnih lučk na avtomobilski armaturi, bog ne daj, da bi morala odpreti pokrov avtomobila in sama preveriti olje. Že od začetka se mi je zdelo vse skupaj zapleteno, toda kmalu sem, če sem iskrena, povsem proti svojim pričakovanjem, ugotovila kaj in kako. Po tem, ko sem v avtošoli preživela kar nekaj ur, prevozila vse mogoče ulice, obračala v skladu s predpisi in parkirala tudi bočno, sem se prvič prijavila na izpitno vožnjo. Skoraj teden pred tem sem se pripravljala tudi psihično, predstavljala sem si, kako mi nekdo iz zadnjih sedežev daje navodila, kako parkiram, kako zavijam – vse sem vizualizirala.

Nato pa se moje jutro na dan D ni začelo najbolje. Nikjer nisem našla svojih udobnih črnih pajkic, niti srečne verižice. Govorila sem si, da se moram umiriti, da to ni slab znak in da bo vse v redu. Starejši brat me je odpeljal do izpitnega centra in tam sem čakala, da pride moj inštruktor. V avtomobilu sem si nastavila sedež in vsa ogledala. »Saj zmores,« sem si po tiho govorila. V avto je vstopila meni določena izpitnica. Podala je vsa navodila in začela sem z vožnjo. Od začetka je šlo vse super, pogosto sem preverjala notranje in zunanja ogledala, na križiščih gledala levo in desno. Nato pa je prišla na vrsto avtocesta. Mačji kašelj, pravite? Saj bi bil res, če ne bi imela nesreče s prestavami. Ko sem želela iz četrte prestaviti v peto, je le-ta skočila nazaj v tretjo. Avto je zavrl in spustil grozen zvok. Hvala, no daj, še bolj rjovi, še bolj me izdaj! Srce mi je začelo razbijati in v moji glavi so se prižgale alarmne lučke. Pokusila sem ponovno, toda menjalnik ni in ni želel ostati v peti prestavi ter je konstantno skakal nazaj v tretjo. V ogledalu sem čutila pogled izpitnice in slišala, kako si nekaj hitro zapisuje. To je moj konec, vem. Od tega trenutka dalje je šlo le še navzdol. Če na koncu povzamem besede izpitnice: »Avtocesta je najlepša stvar, ki se lahko zgodi kandidatu. Izpitno vožnjo ste opravili neuspešno«. Pa je le bilo to, da nisem našla pajkic in verižice, slab znak. Rahlo razočarana sem odšla domov. Se zgodi, so mi vsi rekli, redko komu uspe

prvič. To je bil tudi zame, odličnjakinjo, prvi izpit, ki ga nisem opravila. Ah ja, življenje ni potica.

Nato je preteklo zopet nekaj časa in spet sem se prijavila na izpitno vožnjo. Na mojo nesrečo je ravno na ta dan zapadel svež sneg, jaz pa še nikoli prej nisem vozila v takšnih razmerah. Moj prvotni termin so iz jutranje ure prestavili na popoldansko zaradi neočiščenih cest. Lahko si mislite, da je vse v meni kričalo: »SLAB ZNAK, SLAB ZNAK!« Pa še res je bil. Tokrat sem bila precej bolj živčna kot prvič, čeprav je bil izpitnik izredno prijazen. Nisem šla na avtocesto, sem pa zato vozila po ozkih ulicah, še precej zasneženih. Izpit sem opravljala ravno v času, ko se večina ljudi vrača iz službe, zato se nisem mogla izogniti srečanjem z drugimi avtomobili. In to na teh ozkih ulicah, kjer se še umakniti nisem mogla nikamor drugam kot na sneg. Kar pa je bila prva napaka. »Ne na sneg, ker lahko avto zdrсне in nas odnese s ceste!« V nekem trenutku me je izpitnik opozoril, da bi morala v teh pogojih peljati v drugi prestavi in ne v tretji – najbrž dobronameren komentar, ki pa je v meni sprožil hitro bitje srca. Nato sem prišla v del ulice, kjer je bilo treba nepričakovano močno zaviti in to v klanec, na kar pa se je avto odzval, tako da se je ustavil. V tistem trenutku sem bila že na robu solz in vedela sem, da bom tudi tokrat padla. Nato še speljati nisem mogla, ker je zaradi snega drselo, dodaten pritisk pa je ustvarjal še avto za mano. Polomija, totalna polomija! Dušilo me je, solze so kar same tekle in realno sem si želela le, da bi bilo že enkrat vsega konec. In v opomnik: tokrat sem imela svoje pajkice in verižico. Najbrž le ni bil moj dan.

Čeprav sem doma potem jokala in preklinjala ta nesrečni sneg, ki ga v resnici res obožujem, sem se kmalu potolažila. Se bom pač še tretjič prijavila na izpitno vožnjo. Na upravni enoti me zdaj že tako ali tako poznajo. Naslednjič mi bo uspelo. Ne bom dovolila, da bi kakšni slabi znaki to preprečili. Zanašam se na to, kar pravijo: v tretje gre rado! Vsaj upam, da res ...

Tjaša Antolovič, 3. a

Vsestranski Nik Škrlec

Nik Škrlec, nekdanji dijak Gimnazije Brežice, je voditelj priljubljene TV-oddaje Male sive celice, državni prvak v pomnjenju števila pi, član ansambla SNG Drama Ljubljana, prejemnik viktorja za obetavno medijsko osebnost, Borštnikove nagrade za najboljšega mladega igralca in še bi lahko naštevali.

Nik Škrlec je državni prvak v pomnjenju decimalk števila pi. Državni rekord je postavil s 3141 decimalkami.

Pravi, da je na odločitve, da se začne učiti decimalke števila pi, zelo vplivala tudi gimnazija. Med poukom mu je bilo včasih dolgčas in s sošolci so si začeli zadajati izzive in tekmovali, kdo si bo zapomnil več nogometnih klubov. Kmalu je to pripeljalo do učenja števil. Na faksu mu je prijatelj povedal za tekmovanje v znanju decimalk števila pi. Prijavil se je in se zmotil za eno številko in takrat se je odločil, da bo tehniko izpopolnil. Začela ga je zanimati »palača spomina«. Zaenkrat z učenjem ne namerava nadaljevati. Pravi pa, da mogoče, kdaj v prihodnosti, dobi zagon in bo poskušal podreti svetovni rekord.

26-letni dramski igralec je po končani osnovni šoli šolanje nadaljeval na Gimnaziji Brežice. Na njegovo odločitev, da se vpiše v gimnazijo, je vplival predvsem gledališki krožek. Hkrati pa je dejal, da je bila Gimnazija Brežice zanj podaljšek majhnega, a udobnega vzdušja. Svoje odločitve glede srednje šole ne bi spremenil, saj ima na gimnazijska leta lepe spomine. Kar mu je bilo v gimnaziji še posebej všeč, je sodelovanje med profesorji in dijaki, možnost, da je lahko ob pouku počel še ogromno drugih stvari.

Nik je po končani gimnaziji šolanje nadaljeval na AGRFT. »Gledališče je nekaj, kar me res vleče, in poklic, ki ga res želim početi. V izpite sem vložil veliko truda in res sem bil vesel, ko sem bil sprejet.« Od leta 2016 je član ansambla SNG Drama Ljubljana in igra v mnogih predstavah. Ene izmed njih so na primer Pohujšanje v dolini šentflorjanski, Antigona, Peter Klepec. Magistriral je s svojo monokomedijo Naj gre vse v pi, s katero si je prislužil tudi akademijsko Prešernovo nagrado. Bistvo njegove predstave Naj gre vse v pi je prav domišljjski svet, ki ga je želel raziskovati, in to znanje predati drugim. Poleg tega pa igra tudi v nagrajeni monodrami Nemoč.

Nik je voditelj slovenskega televizijskega kviza Male sive celice. Poklic voditelja mu je zelo všeč, saj mlade spodbuja h gojenju znanja in ustvarjalnosti. »Delo mi prinaša veliko drugačnih izkušenj,« pravi Nik, »hkrati pa je tudi zanimivo.«

Mladi Brestaničan je izpit za avto opravil takoj, ko se je ponudila priložnost. To je videl kot možnost, da je še svobodnejši. Hkrati pa je v Posavju, kjer je preživel svoja otroška in mladostniška leta, potreba po lastnem avtomobilu kar velika. Medtem ko v Ljubljani, kjer živi sedaj, marsikdo izpita ne opravi, saj uporablja javni prevoz.

Nik pravi, da v svojih osmih letih, odkar ima izpit, še ni doživel resnejše nesreče. Med vožnjo poskuša telefon uporabljati čim manj. Če je res nujni primer, se med vožnjo ustavi in opravi klic ali kaj podobnega, drugače pa telefona ne uporablja, saj se zaveda, da to vpliva na reakcijski čas. Povedal pa nama je o zanimivem pripetljaju, ki ga je doživel neko mokro jutro, ko ga je »odneslo« s ceste, in od takrat je na cesti še previdnejši. Nik pravi: »Vedno se lahko naučiš biti še varnejši voznik.« Nima svojega avtomobila, ampak v Ljubljani uporablja t. i. »car renting« in »car sharing«. Pravi, da bi mu avto predstavljal le breme. »Zelo mi je zanimivo, ko vsakič sedem v nov avto,« je razložil.

Na koncu pa je še dodal: »Zelo mi je pomembno, da imam prosti čas, saj rad počnem ogromno stvari.« Sledi interesom, na primer pred kratkim so ga zanimale cirkuške veščine, rubikova kocka ipd. Doma ima tudi papagaja. Čas pa posveča tudi treningom prostega potapljanja. Seveda pa si rad pogleda tudi kakšen film in prebere zanimivo knjigo.

Taja Kukavica in Neža Ajda Gabrič, 1. c

Lutka

V nekem mestu sredi trga je stalo staro lutkovno gledališče. Bilo je znano daleč naokoli, vanj je zahajalo staro in mlado. Igre na odru so uprizarjali največji mojstri, ki so poskrbeli, da ljudem ni manjkalo dolgih ur, preživetih ob gledanju predstav, ki so bile najlepše in so pripravile vsakega do smeha, solz, zaskrbljenosti, sočutja oziroma vseh čustev, ki so jih sicer v svetu pozabili. Zaradi tega se je govorilo tako dobro o tem gledališču, bila pa je tu še ena spretnost, ki so jo ti mojstri imeli. Znali so tako dobro improvizirati, da tega še največji kritiki, ki so zahajali v gledališče z namenom, da bi ga očrnili, nikoli niso opazili, zato so tako kot ostali iz gledališča odhajali zadovoljni.

Imeli so v gledališču tisoč in eno lutko. Te lutke so bile najlepše umetnije, kar si jih kdaj videl. Vsaka je bila posebna. Vse so imele izredno lepo izdelane obrazne poteze, izraze, oblačila in vse, kar je sodilo zraven. Sedele so na policah lepo razporejene, da jih je imel priložnost videti vsak, ki je imel to čast, da je vstopil v te prostore. Bila pa je tam še ena lutka. Bila je ... navadna. Ni imela nekih posebnih izraznih potez, oblačila zanjo sploh niso bila sešita. Ležala je v najtemnejšem kotu shrambe in čakala, da jo bodo lutkarji uporabili, ko bo kakšna druga lutka morala iti na popravilo. To se je v tako velikem gledališču s toliko predstavami dogajalo kar pogosto. Takrat je ta lutka dobila obleko tiste, ki jo je zamenjala, in venomer očarala publiko. Nihče se tega ni popolnoma zavedal, a za predstave, v katerih je bila tudi ona, so vedno trdili, da so najlepše mojstrovine, kar so jih kdaj videli.

Nekega dne se je v gledališče ponoči prikradel lutkar, ki je nekoč zaprosil za delo v tem gledališču, a ga mojstri niso sprejeli. Ker je bil jezen, je tuhtal in tuhtal, kako bi se ostalim maščeval, in spoznal skrivnost, ki je še sami mojstri niso poznali. Odkril je, da uspeh tega gledališča tiči prav v tej nič kaj posebni lutki. Ta lutka je temu gledališču prinašala uspeh že leta in leta, v tem gledališču jo je videval že kot otrok, ko je šele začel sanjariti, da bi nekega dne rad tudi sam bil del tega. Spoznal je, da so jo ljudje vzljubili, ker ni imela posebnih čustev, ki bi jih lahko razbrali na njenem obrazu, a je še vedno prišla čez vse prepreke in zaplete, ki jih je vsebovala zgodba. Z njo so se lahko povezali, saj so tudi sami skrivali čustva, ki jih vedno bolj hladni svet ni hotel videti. Lutkar jo je želel ukrasti zase in odpreti majhno gledališče v nekem tujem mestu. A zgodilo se je, da ni znal primerno držati lutke in mu je padla iz rok. Opazoval je, kako je padla na tla in se razbila. Bilo ga je groza, a zavedanje, da je sedaj ne bodo imeli niti mojstri več, ga je v njegovi jezi pomirilo in, ne da bi se ozrl, je stekel iz gledališča ter razbito lutko pustil na tleh.

Naslednji dan, ko so mojstri prišli v gledališče, so našli lutko razbito, a nihče se ni razburjal. Pometli so jo in dali v smeti za gledališčem. A predstava tistega večera ni bila tako hvaljena in tako dobra. In tudi predstava naslednjega in še vse ostale večere ni požela takih pohval, zato so gledališče po dolgih letih obratovanja zaprli.

N. N.

I love my flaws

I hate my curly hair;
it looks like I do not care.

Your curly hair keeps you warm,
so what if it looks like a storm.
It gives you volume and attitude.
Never forget its magnitude.

He hates his teenage skin,
„Who said that what matters is within : („

Skin is your biggest organ,
as well as your body's warden.
Why are you ashamed,
just because it is untamed?
It shows what you have been through,
and what is to come in new.

She hates her masculinity,
„I'm on the lowest level of affinity.“

Girl you are strong,
and in that body, you belong.
You do not even need a man,
you do things yourself, yes you can.

I hate my big feet,
with other girls I cannot compete.

Thankful is what you should be,
come back to reality.
You can walk and go places,
even outrun your own races.

He hates his round tummy,
„Doctor please fix it. I have the money.“

Starving yourself to lose some meat,
do not be so indiscreet.
What if a bullet hit you
and your savior was that extra tissue.
Do not change what you are meant to be,
live your life staggeringly.

She hates her small eyes,
„They don't attract guys.“

Your eyes are glorious;
your unfaith makes me furious.
You can see, feel, admire,
what else do you desire.
Do not thirst to be as others
love what is your mother's.

Imagine you were the only person alive,
would you care how you looked on the outside.

We change ourselves for others,
we hate ourselves for others,
but we forget we have ourselves.

All people are self-absorbed;
in their head, others are ignored.

Nobody ever thinks of you,
so why try being something new.

So called „flaws“ are truly futile,
they should not restrict us from having a smile.

Your „flaws“ are your biggest gift,
if their meaning is simply shifted.

You do not need no correction;
your flaws are your biggest perfection.

Lea Petretič, 1. c

NAPOJ

Majhna doza sreče,
srce trepeče.
Kako je boleče,
gledati te tvoje oči rdeče.

Zakaj povzročiš vsem bolečino,
te življenje nič ni izučilo?
Boš res pustil,
da vse gre mimo?

Sprašuješ se, zakaj vse to,
saj vidiš le slabo.
Ne zavedaš se,
kako na koncu bo hudo.

Boš kdaj spoznal,
kaj zamujaš?
Si boš kdaj priznal,
da te bo napoj na rob pripeljal?

Nika Pinterič, 1. d

Obrazi s šolskih hodnikov

Še eno šolsko leto se hitro približuje koncu, sama pa sem se podala na lov za biseri četrth letnikov, da bi za vas izbrskala »sočne« gimnazijske informacije o njih. Kdo so torej tisti, ki jih (bolj ali manj) vsakodnevno vidite na hodnikih? Kako jim je uspelo preživeti vsa štiri leta in kaj predlagajo vam? Pokukajte na naše »kartice obrazov četrth letnikov« in zagotovo boste izvedeli kaj novega o posameznikih, ki smo jih v uredništvu izbrali. Sodelujočim pa se najlepše zahvaljujem in jim želim vse najboljše na njihovi nadaljnji poti.

Tjaša Antolovič, 3. a

Ime in priimek: **Sara Praznik**

Razred: 4. d

Horoskopsko znamenje: rak

Hobiji: potovanja, filmi, koncerti, druženje s prijatelji

Najljubši predmet: psihologija

Najljubši profesor: /

Po odhodu iz GiB bom najbolj pogrešala: sošolce

Sploh ne bom pogrešala: zgodnjega vstajanja

Najljubši spomin/prigoda iz GiB: Gardaland

Želje, sanje, vizije za prihodnost: uspešno dokončan študij, dobra služba ...

Moj moto: Poslušaj sebe in bodi to, kar si.

Nasvet prihodnjim generacijam dijakov: Verjemite vase.

Ime in priimek: **Filip Cvetko**

Razred: 4. c

Horoskopsko znamenje: rak

Hobiji: tek, košarka

Najljubši predmet: fizika

Najljubši profesor: Bernard Ivšič

Po odhodu iz GiB bom najbolj pogrešal: /

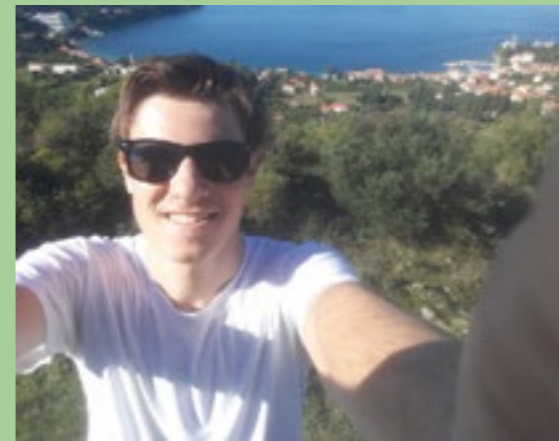
Sploh ne bom pogrešal: umetnosti, v kakršni koli obliki

Najljubši spomin/prigoda iz GiB: zlato priznanje iz matematike

Želje, sanje, vizije za prihodnost: medicina, kirurgija

Moj moto: Labor omnia vincit.

Nasvet prihodnjim generacijam dijakov: Spoštujte profesorje in se učite za prihodnost, da bodo nekega dne tudi oni spoštovali vas.

Ime in priimek: **Aljaž Bratkovič**

Razred: 4. c

Horoskopsko znamenje: oven

Hobiji: Treniram kolesarstvo in obožujem šport nasploh, druženje s prijatelji, dobro hrano.

Najljubši predmet: geografija

Najljubši profesor: Boštjan Špiler, zelo sta mi pri srcu tudi profesorici Šekoranja ter Strnad Zorec.

Po odhodu iz GiB bom najbolj pogrešal: druženje s prijatelji, ki jih med študijem ne bom (tako pogosto) srečeval

Sploh ne bom pogrešal: ‚gužve‘ pri čakanju na toplo šolsko malico ;)

Najljubši spomin/prigoda iz GiB: večdnevni izleti ter ekskurzije, ki se jih je v štirih letih nabralo kar nekaj (Grčija, Auschwitz, Strasbourg, Berlin ...)

Želje, sanje, vizije za prihodnost: (Še naprej) živeti srečno in zadovoljno življenje ter biti uspešen v stvareh, ki jih počnem.

Moj moto: Verjemi vase in v svoje sposobnosti ter na svet vedno glej s pozitivne strani! :)

Nasvet prihodnjim generacijam dijakov:

V življenju bodite aktivni – na vseh področjih. Poleg šolskih obveznosti počnite še stvari, ki vas zares veselijo in vam lepšajo dan. Postavljajte si visoke cilje – vse se da, če se hoče, potrebna je le dobra organizacija in veliko (dobre) volje, ki pa jo itak imaš, če si nekaj zares želiš.

Ime in priimek: **Tina Živič**

Razred: 4. c

Horoskopsko znamenje: škorpion, pa saj ni pomembno

Hobiji: Kaj je to? Nemogoče, hodim na GiB! Šalim se. Brez igranja oboe, animatorstva in skavtov ne bi bila tako uspešna. Rada sem tudi zaupna svetovalka, na primer bratcu. Obožujem smučanje.

Najljubši predmet: Težko vprašanje. Suplenci, ki me nikoli ne bi užalostili, sta glasba in biologija.

Najljubši profesor: Nikakor ne bi izpostavila samo enega.

Po odhodu iz GiB bom najbolj pogrešala: Vikijeve rogljičke, Keletov šmorn s packo preliva, najboljše profesorje in prijatelje sotrpine.

Sploh ne bom pogrešala: razrednih skrbi, prvih in devetih ur, gneče pri malici, hitenja na avtobus po 7. uri, obveznih domačih nalog ...

Najljubši spomin/prigoda iz GiB: Občutek tistega pomladnega dne, ko sem hvaležna, z nasmehom na obrazu, šla iz šole in imela zaključene vse ocene. Kar stekla sem!

Želje, sanje, vizije za prihodnost: Najbolj si želim oz. sem se odločila, da bom vedno imela čas za ljudi in dejavnosti, ki mi veliko pomenijo. Tako je vsaka obveznost lažja in življenje čudovito.

Moj moto: "Mamo mi to!"

Nasvet prihodnjim generacijam dijakov: Vedno se trudite in vztrajajte. Zagotovo se ne bo le povrnilo, ampak obrestovalo! Imejte prijatelje, ki vas podpirajo in razvedrijo, ko to najbolj potrebujete.

Ime in priimek: **Valentina Zlobko**

Razred: 4. a (Eličin razred)

Horoskopsko znamenje: lev

Hobiji: delanje salam, gledanje zvezd, lupljenje jajc

Najljubši predmet: športna (pri Elici)

Najljubši profesor: Elica Tomše

Po odhodu iz GiB bom najbolj pogrešala: odmore v Jazzu, prijatelje.

Sploh ne bom pogrešala: naravoslovnih predmetov (omg, res mi ne ležijo, lp)

Najljubši spomin/prigoda iz GiB: izleti (Srbija in maturantski so najlepši čas življenja)

Želje, sanje, vizije za prihodnost: Naučiti se delati stvari več kot dan pred rokom oddaje, ujeti vse pokemone na pokedexu, umreti srečno.

Moj moto: Btk, sej si na morju #vote4vali

Nasvet prihodnjim generacijam dijakov: Manj kot se sekiraš, boljš je. Delite nalogo za matematiko (baje pomaga), also ne se preveč zagnat po stopnicah.

Ime in priimek: **Miha Kerin**

Razred: 4. b

Horoskopsko znamenje: kozorog

Hobiji: šport, branje, glasba, družina in prijatelji

Najljubši predmet: angleščina

Najljubši profesor: Andrej Podlogar

Po odhodu bom pogrešal: redke profesorje, ki so predani delu

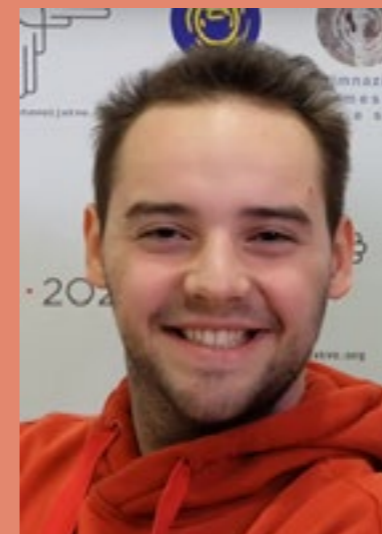
Sploh ne bom pogrešal: položnic za šolski sklad

Najljubši spomin/prigoda: zlato Cankarjevo priznanje

Želje, sanje, vizije za prihodnost: kirurgija, pa tudi življenje v tujini

Moj moto: Work hard in silence, let success make the noise.

Nasvet prihodnjim generacijam dijakov: Uspeh je odvisen zgolj od vašega truda. Kar daš, to dobiš.

Ime in priimek: **Mičo Mlakar**

Razred: 4. b

Horoskopsko znamenje: bikec

Hobiji: vse, povezano s komedijo, športi z žogo, izogibanje učenju, druženje v Jazzu

Najljubši predmet: daljinski upravljalnik za TV

Najljubši profesor: Po mojem mnenju je največji car profesor Šet. Pravičnost, red, disciplina in humor.

Po odhodu iz GiB bom najbolj pogrešal: dobrote iz Vikijevega kotička

Sploh ne bom pogrešal: Majkičeve kosilnice, ki razglašeno brni pod oknom kemije 2 in moti učne ure profesorice Mandičeve.

Najljubši spomin/prigoda iz GiB: Najboljši je najverjetneje iz Poreča. Kopanje v morju, kljub temu da je imela voda okoli 15 stopinj. Na srečo ni nihče zbolel, kajne Sven?

Želje, sanje, vizije za prihodnost: Uspešno zaključiti maturo, narediti faks, dobiti službo, delati do smrti, potem sledi pa počitek in sprostitvev.

Moj moto: Jej sine, jej, da boš debel. Pameten itak nisi.

Nasvet prihodnjim generacijam dijakov: Ne moreš slabo pisati kontrolne naloge pri nemščini in si pokvariti ocene, če je ne greš pisat.

Na pol poti

Ohh, we're halfway there ... Living on a prayer.

Mislím, da ta stavek nekako velja za vsakega dijaká, ki končuje 2. letnik. Dragi moji, tu smo! Na pol poti, preživeli smo še eno leto, še dve pa nas ločita do konca. Dvomim, da smo preživeli ti dve leti, tako kot smo mislili, da bomo, ali upali, da bomo. Jaz sama že nisem. Izgubila sem prijatelje, za katere sem mislila, da bodo vse življenje ob meni; učila in na(m)učila sem se kot še nikoli do sedaj. Vendar sem doživela tudi prelepe stvari, sklenila prijateljstva, ki bodo trajala še dolga leta, dobila mnogo priložnosti in izkoristila prav vsako. Naučila sem se res veliko. Pa ne govorim (beri pišem) samo o znanju pri predmetih, govorim tudi o znanju in izkušnjah, ki mi jih je v teh dveh letih prineslo življenje samo ... Kako se pobrati in nadaljevati po neuspehu, kako pokazati zobe, kako biti neustrašen, kako se ne predati, upati in se truditi na vso moč, biti vztrajen in, najpomembneje od vsega, ni se mi treba opravičevati za to, kar sem, kar mislim, kar povem, kar delam in v kaj verjamem. Zadnji dve leti sta me naučili prav to, bili sta posebni, dovolili sta mi, da odrastem in se spoznam. Resnično upam, da nista bili takšni samo zame. Upam, da ste vsi doživeli nekaj, kar vas je izboljšalo, vam dalo novo energijo in zagon. Nočem, da se vam članek zdi preveč „pocukran“. REALNO: učite se, kolikor vas je volja, ne pozabite, da so norčije in bedarije skoraj obvezni del mladosti, vedno imejte v mislih, da ena slaba ocena še ne pomeni konca sveta, zabavajte se „na polno“ in hkrati mislite na prihodnost, ki je pred vami.

We can do it!

P. S.: Vsi vemo, da se gimnazije ne naredi zlahka, in vam tega, da se jo, ne bom nikoli trdila. Srečnih pa je tistih nekaj, ki jo pa res zaključijo brez posebnega truda, ki imajo že vse v malem prstu. „Svaka vam čast!“. Vendar vsi ostali vedite: „Da se jo narediti, vsak zmore, vsak zna in ve, samo obupati ne sme.“

Maša Radanovič, 2. a

Vaša Evropa, vaš glas (YEYS 2018) v Bruslju

15. marca letošnjega leta smo se Zala Resnik Poljašević, Tibor Suša in jaz skupaj z ravnateljem Urošem Škofom odpravili v Bruselj, kjer smo zastopali Slovenijo. Zbrali smo se dijaki iz triintridesetih evropskih šol, tj. iz 28 držav članic EU in petih držav kandidat, in evropskim institucijam predstavili svoj pogled na vlogo kulture v prihodnosti Evrope.

Po prihodu smo se najprej nastanili v hotelu, nato pa odšli na sedež EESO (Evropski ekonomsko-socialni odbor). Prvi večer je bil namenjen spoznavanju držav, jezikov in kultur dijakov držav članic EU in petih kandidat. Naslednji dan pa smo ves čas porabili za razpravljanje o perečih temah kulture. Razdelili smo se v skupine, v katere smo se povezali vrstniki s skupnimi stremenji. Razvijali smo teme, kako izboljšati stik s kulturo in jo ohraniti, ter jih proti koncu dneva tudi predstavili. Nekatere izmed idej so bile, da bi namenili več sredstev za ohranjanje kulturne dediščine in bi tako spodbudili tudi nastajanje nove; da bi lahko naredili projekt, podoben Erasmusu+, ki pa bi trajal dlje časa in v okviru katerega bi se naučili jezika ter se seznanili s kulturo države, v kateri bi živeli. Eden izmed zmagovalnih predlogov, pri oblikovanju letnega je sodelovala »naša« Zala, pa je bil ustvariti hišo evropske kulinarike in tako približati ljudem stare, tradicionalne jedi. Proti večeru smo imeli še kulturne točke, ki so nas dodatno opomnile na raznolikost in lepoto vseh kultur Evrope. Zjutraj naslednji dan smo se vračali domov, zadovoljni, da smo prispevali k pomembnosti ohranjanja kulture.

Lara Drugovič, 3. c

Kdo pravi, da se med odmori samo jé?

Dvoranski hokej ali floorball, kot mu reče-mo dijaki, se na naši gimnaziji igra že vrsto let. Potem ko se je dolga leta igral le kot del športne vzgoje, je v zadnjih nekaj letih prerasel v zelo zanimivo šolsko tekmovanje.

V prvih letih tega tekmovanja je bilo zanimanje manjše in so se tekmovanja udeležile le redke ekipe, sedaj ni več tako. Sploh med dijaki je bilo letos prijavljenih kar veliko ekip in te so tekmovanje vzele zelo resno. Medtem je pri dijakinjah še vedno manj zanimanja, a tudi tega je vsako leto več. Povečuje pa se ne le število ekip, ampak predvsem število navijačev, ki so letos skoraj vsak odmor napolnili telovadnico. Nekajkrat se je celo zgodilo, da tisti, ki niso prišli pravočasno, niso imeli priložnosti videti, kako se dijaki podijo za žogico in udarjajo po njej, včasih pa nehote tudi po nasprotniku. Igra se je včasih tako razživela, da je moral posredovati sodnik, dijaki pa zlomili tudi nekaj palic. Med bolj zagretimi so bili dijaki 1. d-oddelka, ki so si za tekmovanje dali izdelati drese. Ti so jim pomagali vse do finala, v katerem je bila od njih boljša le ekipa dijakov 3. a in 3. b-oddelka. Pri teh dijakih se je videlo, koliko jim to tekmovanje pomeni, saj so po zmagi slavili, kot da bi zmagali na kakšnem veliko večjem tekmovanju. Oddelka 3. a in 3. b pa sta imela predstavnika v finalu tudi med dekletih, ampak se jim tu ni izšlo tako dobro kot pri

fantih, saj so morale priznati premoč dijakinjam 4. a-oddelka.

Ob tekmah v floorballu je zadnja dva meseca preživljala glavni odmor večina dijakov. Razredne skupnosti so se povezale, skupaj podpirale svoje sošolce med tekmovanjem in jim tako pomagale do boljših rezultatov. Nekatere so bile bolj uspešne, druge manj. Najpomembneje pa je, da so dijaki uživali, se sprostili in za trenutek pozabili na šolske obveznosti. Sedaj že komaj čakamo na novo tekmovanje, ki bo dijakom popestrilo bivanje na šoli in jim za nekaj časa misli preusmerilo stran od učilnic in zvezkov.

Janja Kvenderc, 3. a

Razredna športna velesila

Sedmega marca 2018 se je začel gimnazijski med-razredni turnir. Ekipe prvega d-razreda se je ravnokar prijavila pri profesorju Avscu. Vse je bilo že urejeno, razen imena. Ideje so bile sprva praktično za nič. V šali nekdo omeni besedo "federacija"... Ideja! *DSportFederation!*

Kdo točno se je imena spomnil, se ne ve, vendar smo bili vsi takoj za. Stvar smo vzeli malo za šalo, malo za res. Kmalu pa se je tej zamisli naše ekipe priključilo še malo morje idej, zaradi katerih smo izstopali od ostalih ekip.

Prva ideja: "Naročimo svoje drese!" To je bilo za razredno ekipo nekaj povsem novega. Tako smo zbrali denar in po internetu naročili rožnate drese, Arne, ki je imel do tiskanja najlažji dostop, pa je vzel drese in nanje natisnil številke in priimke.

Druga ideja: "Potrebujemo svoj profil na Instagramu!" Tako je nastala naša stran (sledite @DSportFEDERATION), do katere ima dostop vsak izmed članov naše ekipe. Tu redno objavljamo naše dosežke, rezultate in podobno.

S takšnimi temelji se je naša ekipa odpravila na svojo prvo veliko tekmovanje – florboll. Ker smo se na nek način izpostavili, smo bili pod velikim pritiskom. Če bi takoj izgubili, bi nas vsi na gimnaziji gledali kot nekakšne čudake, ki le želijo pritegniti pozornost. A *DSportFederation* ni razočaral! V florbollu je ekipa na svoji poti do finalne tekme premagala veliko izkušenejše in fizično močnejše ekipe. Tu pa se je magični podvig fantov zaključil, saj smo nesrečno izgubili proti enotni ekipi tretjih letnikov.

Kljub grenkemu zaključku prvega večjega turnirja pa se pot za 1. d tu ne konča. Naslednje tekmovanje – mali nogomet. Temelje smo imeli že postavljene, saj so prvo peterko sestavljali sami nogometaši. Začeli smo turnir z nekaj gladkimi zmagami, a se nismo ustavili tudi, ko se je konkurenca zaostрила. Zopet smo dospeli do finalne tekme, a se je ravno dan prej

poškodoval ključni igralec začetne peterke Aljaž Denžič. Brez njega se je tekma sicer začela kar dobro. Jan Klarič je zabil neverjeten gol, a se je le nekaj minut za tem hudo poškodoval in ni mogel več igrati. Brez njega je naša igra razpadla in 2. c je zmagal s 3 : 1. Spet nesrečen konec, a šolsko leto še ni zaključeno!

Naslednja tarča: turnir v košarki. Očitno sreča res ni na naši strani, saj se je ravno pred začetkom turnirja poškodovala zvezda ekipe, Jakob Stopinšek, ki si je natrgal kolenske vezi. Tako je obsojen na ogled turnirja s klopi. A to še ne pomeni, da je vse odločeno. Fantje smo se izkazali in se uvrstili v 'final 8'. Tekme bomo igrali zadnja dva tedna, zato spremljajte našo stran in navijajte za *DSportFederation!*

Matic Antolovič, 1. d

Levo zgoraj: Arne Lovše, Aljaž Denžič, Jernej Selak, Tit Kvenderc

Levo spodaj: Rok Novak, Matic Antolovič, Marko Zupan, Jan Klarič

Manjka: Jakob Stopinšek

IGRA PRESTOLOV

Lansko leto poleti smo dočakali sedmo sezono Igre prestolov, ki nas je vse zagotovo pustila odprtih ust. Vsi z nestrpnostjo pričakujemo osmo, ki zagotovo obeta nove dogodivščine naših najljubših junakov. Velikokrat pa se pojavljajo teorije, ki se bodo morda uresničile v osmi sezoni. Oglejmo si tri možne teorije za osmo sezono, za katere si (ne)želimo, da se uresničijo.

1) LITTLEFINGER JE ŽIV??!

Kljub temu da smo videli, kako mu Arya hladnokrvno prereže vrat, je mogoče, da je vseeno živ. V petem delu zadnje sezone lahko opazimo, da Littlefinger poda skužkinji v Winterfellu, kovanec. Nepomembna scena, ali pač!? Morda pa je ta kovanec iz skrivnostnega mesta Braavosa? Teorija pravi, da naj bi bila ta služkinja Faceless Woman, ki igra vlogo služkinje v Winterfellu, zdaj pa bo odigrala vlogo Littlefingerja oz. njegovo smrt. Teorijo še potrди prizor iz pete sezone, kjer Jaqen H'ghar nosi obraz Arye, torej je mogoče, da Faceless Man nosi obraz žive osebe. In le s služkinjino smrtjo je bilo življenje Littlefingerja poplačano.

2) JAIMIE BO UBIL CERSIE

V peti sezoni, pred kronanjem kralja Tommna Baratheona, se Cersie spominja čarovnice, ki jo je s prijateljico obiskala, ko je bila še otrok. Želela je, naj ji napove njeno prihodnost. V TV-seriji ji napove dva prelomna dogodka. Napovedala ji je, da bo kraljica in bo imela tri otroke, njen mož pa bo imel dvajset otrok. To se je uresničilo, saj je imela s svojim bratom tri otroke, medtem ko je njen mož Robbert Baratheon imel veliko nezakonskih otrok. Druga napoved je bila, da bo pokopala vse svoje otroke z zlatimi mrtvaškimi prti. In tudi to se uresniči, saj ji sina Joffreyja Baratheona zastropijo na lastni kraljevi poroki, drugi sin Tommen naredi samomor, hčerko Myrcello pa prav tako zastropijo po vrnitvi iz Dornije. V knjigi pa je napisana še tretja napoved, ki pravi, da jo bo ubil mlajši brat. Do sedaj je bila večina prepričana, da bo to Tyrion, po sedmi sezoni pa se ugibanja pomikajo proti Jaimeju, saj ni več tako naklonjen svoji sestri, kot ji je bil nekoč.

3) EURON GREYJOY BO JEZDIL ZMAJA

Tudi ta teorija se nanaša na knjige, kjer George R. R. Martin opisuje, da ima Euron Greyjoy nekakšen talisman, za katerega trdi, da lahko z njegovo pomočjo nadzira enega izmed zmajev. Le-ta seveda še ni preizkušen, a zagotovo bi bilo zanimivo videti spopad med Danarysino vojsko in vojsko Eurona s pomočjo zmajev na vsaki strani.

To so bile le tri izmed mnogih napovedi za osmo sezono. O možnostih, da se izpolnijo in ali so resnične, pa je najbolje, da presodite sami. Zagotovo je le to, da se bomo do prihodnjega leta, ko se bo serija ponovno pričela predvajati na televiziji, še pošteno načakali in nestrpno pričakovali, kako se bo ta igra moči, prevar in ljubezni končala.

»Valar Morghulis.« »Valar Dohaeris.«

Maksi Bogovič, 2. c

